

Hồi 34

Vỏ Quýt Dày Móng Tay Nhọn Ác Giả Ác Báo

Con đường từ Vô Long ở phía nam tỉnh Tứ Xuyên đến dãy núi Nga Mi suốt dọc đường có những nhân vật võ lâm xuất hiện luôn, người nào người nấy cũng vì song kiếm mà tới. Nhưng bọn Hoa Kỳ các người cứ đi đường tắt và đường rừng bí ẩn hết sức nên bọn người kia khó mà tìm thấy tung tích của chúng được. Thì ra chúng từ Hoa Lăng qua sông Trường Giang rồi lại vượt qua sông Gia Lăng mà ven theo bờ sông mà trở về núi Nga Mi.

Chúng sợ người ta biết hành tung của chúng, nên dù ban ngày cũng không dám lộ mặt ra bên ngoài. Bọn Hoa Kỳ các người vừa đi vừa nhìn trước sau, lúc nào cũng hoảng sợ. Lúc ấy chúng đang giở khinh công tuyệt mức tiến lên trên núi, bỗng thấy dưới núi chỗ thung lũng có một điểm sáng. Thâm Thọ thấy vậy ngạc nhiên khẽ nói:

- Chắc trong thung lũng thế nào cũng có nhà người ở, bằng không làm gì có ánh lửa như thế.

Hoa Kỳ không trả lời, cứ việc lẳng lặng tiến đi. Bỗng thấy trong rừng rậm tối om có hiện ra một ngôi miếu. Chúng liền ngừng bước nhìn sau một hồi. Thâm Thọ vội nói:

- Ánh sáng lửa đó chắc là của ngôi miếu hoang lộ ra, có lửa thì thế nào cũng có sư sãi ở.

Bỗng có người kinh hãi thất thanh la lớn:

- Sao không thấy Long Hoàn Châu?

Hoa Kỳ nghe nói kinh hãi đưa mắt nhìn lại, đếm các thủ hạ của mình một lượt quá thấy thiếu một người, mắt biến sắc và hỏi:

- Hoàn Châu mất tích từ hồi nào?

Thâm Thọ cau mày lại đáp:

- Vừa rồi ở trên lảnh, y còn theo sau tiểu đệ, nhưng không hiểu tại sao khi xuống tới thung lũng này thì không còn thấy y nữa, như thế có lạ không.

Hoa Kỳ biến sắc mặt khẽ nói tiếp:

- Chúng ta đã bị người theo dõi rồi. Miếu cổ này cũng khá nghi lắm, dù sao chúng ta không thể để Hoàn Châu lọt vào tay người được, vạn nhất y thổ lộ sự bí mật của chúng ta ra thì tai họa này lớn lắm.

Nói xong, y tung mình nhảy lên xuyên qua rừng chạy vào trong miếu cổ.

Mọi người sợ ý thất thổ, vội theo sau tiến vào trong miếu cổ ngay.

Ngôi miếu cổ ấy không lớn lắm, tường đều xây bằng gạch đỏ. Hoa Kỳ nhảy qua bờ tường đi vào bên trong, thấy cung điện nguy nga nhưng lâu năm không sửa chữa đã đổ nát rất nhiều, cây cối và cỏ mọc um tùm. Giữa đại điện có treo một ngọn đèn dầu rất sáng. Hoa Kỳ vừa bước chân vào bên trong liền ngẩn người ra.

Thì ra trong điện không có một người nào hết, trên bàn thờ có một pho tượng Phật to bằng nửa người nhưng nhờ có ánh sáng nên trông thấy rõ hết.

Ở trên chùa Nga Mi có rất nhiều tượng Phật nhưng Hoa Kỳ chưa thấy có một tượng Phật nào điêu khắc như thế này. Trên đỉnh đầu có hai vết sẹo rõ ràng, tóc lại để dài nửa tấc, mặt rất hung ác, hai mắt nhắm nghiền. Đôi lông mày vừa rậm vừa xuôi xuống tận mắt, áo như người thật nên y bụng bảo dạ rằng: "Phật tượng gì mà lại lạ lùng như thế, không những ta chưa hề trông thấy qua bao giờ mà cũng chưa hề nghe thấy ai nói qua nốt."

Y lại đưa mắt nhìn hai bên hành lang, thấy mười tám vị La Hán cũng khác hẳn chùa. Không những hình dáng khác lạ và kiểu cách cũng đặc biệt tay lại cầm khí giới bóng nhoáng.

Hoa Kỳ càng xem càng thắc mắc quay đầu lại nhìn Thâm Thọ các người thì thấy các người cũng tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Đột nhiên dưới bàn thờ có tiếng rên rĩ vọng ra khiến mọi người đều rùng mình rợn tóc gáy. Hoa Kỳ nghe rõ đúng là tiếng kêu của Hoàn Châu.

Y liền biến sắc mặt quát lớn:

- Rút lui.

Y vừa quát xong thì hành lang bên trái đã có tiếng cười rất quái dị vọng tới và có tiếng người lên tiếng nói:

- Sao các người thấy Phật mà không vái lễ!

Mười tám vị La Hán đã cử động được và nhanh như bóng ma nhảy xuống bên dưới đứng ngăn cản cửa điện, đứng xếp hàng ngang ngăn cản lối đi của bọn Nga Mi các người.

Thì ra mười tám vị La Hán đó đều do người thật giả dạng, như vậy phật tượng ngồi ở giữa chắc cũng giả dạng không sai.

Bọn Nga Mi các người hoảng sợ vô cùng, muốn rút lui lại hết đường, đành phải chuẩn bị đối địch, chỉ khổ tâm cho Trường Tu và Khấu Nguyên hai người thôi. Vì lúc này Trường Tu võ công hình như đã mất hết, cả sức lực phòng thân cũng mất nốt.

Lúc ấy phật tượng ngồi trên ngai thờ từ từ đứng dậy nhảy xuống, cười nhạt một tiếng khiến ai cũng phải hoảng sợ, mất hết cả hồn vía.

Hoa Kỳ gắng can đảm hỏi:

- Người là ai? Định giữ lại tại hạ các người làm chi?

Hòa thượng lông mày rậm ấy, trợn to đôi mắt, đôi ngươi tia ra hai luồng ánh sáng cười hì hì đáp:

- Phật gia là ai các ngươi không cần hỏi, mau cởi cái túi đựng song kiếm trên vai xuống, đưa cho phật gia, thì phật gia sẽ tha chết cho các ngươi.

Trong lúc Hoa Kỳ nghe đối phương nói đã ngấm ngấm cởi túi kiếm ra, chờ tới khi đối phương nói xong thì y đã rút thanh Cự Khuyết Kiếm ra. Kiếm vừa ra khỏi bao thì ánh sáng kiếm đã sáng cả ngôi điện ấy.

Kiếm ấy tuy là vật giả nhưng cũng luyện bằng sắt Miến Điện và thép cũng tốt nên ánh sáng tỏ ra chính mà không tà, dù là võ lâm danh tú mới trông thấy cũng tưởng là bảo kiếm thật.

Hoa Kỳ cười nói:

- Bảo kiếm ở đây, chỉ cần hỏi võ công của ngươi có thể chống nổi bảo kiếm của thời Xuân Thu này không?

Hòa thượng cười the thé như điên như khùng một hồi, rồi đáp:

- Bây giờ ngươi đã là cá trên mặt thớt, thật ra khỏi phải tốn nhiều hơi sức làm chi.

Lúc ấy, sau tấm màn trên bàn thờ bỗng có một tiếng cười nhạt vọng ra:

- Cò mổ trai có ngờ đâu phía sau lại có ngư ông, giặc sói đâu kia, ngươi nóng lòng, ta lại còn nóng lòng hơn ngươi.

Tiếng nói đó vừa dứt đã có bóng người mặc áo trắng lướt tới nhảy xuống, lướt tới trước mặt ngại thờ.

Các hung tăng ngẩng đầu nhìn lên, mới hay người đó là một tu sĩ áo trắng, mặt rất đẹp nhưng lại lạnh như tiền và cứ nhìn thẳng vào mắt bọn hung tăng không nói nửa lời. Một tên hung tăng thấy vậy dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng và quát bảo:

- Trước mặt phật gia mà ngươi cũng dám ngông cuồng như vậy, tiểu tử có lẽ ngươi đã chán đời nên mới đến đây nộp mạng phải không?

Tu sĩ áo trắng cười nhạt một tiếng và đáp:

- Thật ư, chưa chắc tên của Thanh Môn Thập Cửu Hung chỉ dọa nạt được người khác thôi, chứ làm sao dọa nổi ta.

Các người của phái Nga Mi nghe thấy cái tên Thanh Môn Thập Cửu Hung đã hoảng sợ vô cùng.

Hai mươi năm trước Thập Cửu Hung tung hoành giang hồ đứng đầu hắc đạo, ra tay tàn độc, nên người ta mới ban cho chúng hung danh là thế. Người trong võ lâm ai thấy chúng cũng phải lánh mặt, sau đột nhiên chúng im hơi lặng tiếng không thấy đâu hết, không ngờ bây giờ chúng lại xuất hiện nơi đây. Ngờ đâu tu sĩ áo trắng không hãi sợ chút nào lại đáp:

- Không ngờ ngươi, Phi Thiên Thần Long Cung Tường lại cắt tóc đi tu nhưng bộ mặt của ngươi có chấy thành than ta cũng nhận ra được.

Cung Tường giật mình kinh hãi bụng bảo dạ rằng: "Chắc tiểu tử này không phải tay tầm thường, y đã biết oai danh của mình mà còn dám can thiệp như vậy, chắc y là môn hạ của một lão quý nào đã ẩn danh đây."

Nghĩ đoạn, y ngẩng mặt lên trời cười ha hả một hồi, rồi đáp:

- Không ngờ mắt của tiểu tử còn tinh đến thế! Phải! Phật gia là Phi Thiên Thần Long Cung Tường năm xưa đây, ngươi đã biết đại danh rồi, thì phải biết xưa nay phật gia đã ra tay thì không ai có thể sống sót được.

Tu sĩ áo trắng cười khinh thị nói tiếp:

- Phi Thiên Thần Long chỉ bắt nạt được người thường thôi, chớ đối với môn hạ của Tuyết Sơn chúng ta thì ngươi không nghĩa lý gì hết.

Cung Tường biến sắc mặt mà trả lời:

- Thảo nào người nông cuồng như vậy, ra người là môn hạ của Tuyết Sơn Nhân Ma, nếu phật gia đoán không sai, chắc người là Lý Như Uyên, môn đồ duy nhất của Tuyết Sơn Nhân Ma phải không?

Lý Như Uyên cười vẻ kiêu ngạo, chớ không thèm trả lời.

Cung Tường là người rất ác độc và đa mưu lắm kế, y liền dịu nét mặt ngay, lớn tiếng cười nói tiếp:

- Nghe nói Tuyết Sơn Nhân Ma được liệt danh vào Hoàn Vũ Tam Tuyết từ lâu, võ học đã luyện tới mức thượng thừa, chắc môn hạ phải giỏi lắm mới phải nên phật gia nể mặt mà nhường cho người ra tay trước để phật gia được chiêm ngưỡng Tuyết Sơn tuyệt học, quý hồ người lấy được song kiếm đi phật gia quyết không ngăn cản.

Trong đời Như Uyên chỉ bị thua Vân Nhạ có một lần thôi cho nên y rất kiêu ngạo không coi ai vào đâu hết, y liền mỉm cười đáp:

- Hay lắm!

Y vừa nói xong, đã nhảy xổ lại tấn công Hoa Kỳ luôn.

Hoa Kỳ đã chuẩn bị từ trước thấy Như Uyên vừa ra tay đã vội giở luôn Linh Thiên Trường Hồng, một trong Thiên Độn Bát Kiếm của phái Nga Mi, kiếm của y biến thành nghìn vạn mũi kiếm nhắm các nơi yếu huyệt của Như Uyên đâm tới.

Tuy Như Uyên tự thị võ công rất cao siêu nhưng đối với thanh bảo kiếm Cự Khuyết y vẫn kiêng nể cho nên vội giở khinh công tuyệt mức ra tránh né.

Hoa Kỳ cũng tự cho kiếm pháp của mình rất huyền ảo nên không hải sợ chút nào, thế kiếm đó chưa dứt đã giở thế kiếm thứ hai ra tấn công tiếp.

Dù sao phái Nga Mi cũng danh môn chính phái, võ học căn cơ rất nghiêm cẩn, mỗi thế mỗi thức của Hoa Kỳ đều tinh kỳ ảo tuyệt, khiến trong điện lạnh như mùa đông vậy và tiếng gió kêu như sấm động.

Như Uyên kiêng nể thanh bảo kiếm Cự Khuyết nên chưởng và chỉ của y không dám đụng vào bảo kiếm, y chỉ nhảy nhót tránh né, chỉ chờ khi Hoa Kỳ đuối sức là thừa cơ tấn công thôi. Hoa Kỳ biết dụng ý của Như Uyên, nên y vẫn tấn công tới tấp để đợi chờ khi nào Như Uyên sơ ý là hạ thủ ngay.

Hung tăng Phi Thiên Thần Long Cung Tường đứng ở chỗ góc điện khoanh tay xem trận đấu, y thấy đối phương ra tay rất lợi hại, đứng yên cười nhạt thôi, y cũng muốn hai người tiêu hao hết chân lực là sẽ ra tay cướp lấy thanh kiếm một cách nhẹ nhàng thôi. Đột nhiên

mọi người thấy Như Uyên người ngã về phía sau như nằm ngã ra đất, chỉ dùng gót chân đỡ lấy thân hình thôi và y vừa ngửa người ra một cái đã xoay ra một vòng nhanh khôn tả và chỉ nháy mắt một cái y đã lướt tới cạnh Hoa Kỳ liên.

Thân pháp của Như Uyên kỳ ảo chưa hề thấy bao giờ, Cung Tường cũng kinh hãi thâm. Chờ tới khi Như Uyên lướt tới cạnh mình Hoa Kỳ mới biết, vội xoay thế kiếm tấn công nhưng đã muộn. Đang lúc nguy cấp y bỗng nghĩ ra được một thế võ kỳ lạ, vội dùng khuỷu tay thúc ngang một cái.

Như Uyên cũng không ngờ đối phương có thể tấn công kỳ lạ như thế.

Như Uyên bị Hoa Kỳ thúc một cái, cánh tay phải tê tái, khí huyết trong người rạo rục nhưng Hoa Kỳ cũng bị ảnh hưởng đến làm tê cả ngón tay, vì vậy mà thanh Cự Khuyết ở trong tay y bị bắn rời khỏi tay văng lên trên đỉnh điện.

Hoa Kỳ đau lòng mất thanh Cự Khuyết, tay trái vội rút luôn thanh kiếm Thanh Hồng ra tấn công luôn ba thế vào đối phương.

Lúc ấy Phi Thiên Thần Long thấy vậy mừng rỡ vô cùng, vội tung mình nhảy lên, giao tay ra chộp thanh bảo kiếm Cự Khuyết.

Ngờ đâu tay của y vừa đụng vào cán kiếm thì đã thấy sau lưng đau nhức, vội kêu ối chà một tiếng, người như cái điều đứt dây rớt xuống bên dưới nhanh khôn tả, thanh kiếm Cự Khuyết cũng hết đà và quay đầu rớt xuống mặt đất.

Thanh Thành Thập Bát Hung đứng chắn ngang cửa điện thấy vậy cũng cả kinh, đồng thời cũng thấy sau lưng đau nhức kỳ lạ, võ công bị tổn mất hết, mặt nhợt nhạt người run lẩy bẩy, mồm rên rĩ luôn luôn.

Các người của phái Nga Mi cũng vậy, cũng thấy lưng đau nhức khôn tả người thấy nóng lạnh luân, chân tay không sao cử động được.

Lúc ấy, Như Uyên với Hoa Kỳ lại tiếp tục đấu với nhau, trận đấu của hai người kịch liệt khôn tả. Đột nhiên hai người kêu hự một tiếng cùng lui về phía sau, thanh bảo kiếm Thanh Hồng cũng rơi xuống đất.

Cung Tường biết mình đã bị người đánh lén, nhưng không biết trúng phải ám khí ác độc gì, đồng thời y thấy tất cả mọi người trong điện đều bị như mình. Y hoảng sợ vô cùng, cố nhin đau mà đưa mắt nhìn bốn chung quanh y bỗng trông thấy, trên vai của Thâm Thọ có một con bò cạp khổng lồ dài tám chín tấc trông xấu xí và hung ác khôn tả, y liền rùng mình kinh hãi.

Con bò cạp khổng lồ ấy rõ ràng là do người nuôi, mỗi người trên lưng đều có một con. Người mà điều khiển được những độc vật lợi hại như vậy ắt phải là những tay yêu tà dị năng. Y không nghĩ ra được trong võ lâm người nào biết điều khiển được những con bò cạp độc này.

Như Uyên lẳng lặng không nói năng gì cả, y biết trên vai đang có một con độc vật đốt mình nên y ngấm ngấm vận chân khí chống cự lại chất độc của con độc vật ấy. Y muốn phong bế các huyết đạo khiến mình mẩy cứng như gang thép để cho độc vật kia không sao đốt được mà phải tự động bỏ đi

Đột nhiên đằng sau điện, trong bóng tối có một tiếng cười nhạt rất chói tai vọng ra. Tiếp theo đó có một ông già vừa gầy vừa cao, đôi mắt sâu hoắm, đôi ngươi tia ra hai luồng sáng xanh, mình mặc áo bào đen rất rộng, không gió mà cái áo ấy tự động phồng lên.

Như Uyên hai mắt lộ vẻ oán độc, hậm hực nói:

- Lão quỷ hạ lưu kia, sao ngươi lại sử dụng thủ đoạn đê hèn đối phó mọi người.

Ông già vừa gầy vừa cao lạnh lùng đáp:

- Lão phu hèn thật, nhưng không hèn bằng sư phụ bảo bối của ngươi ẩn núp trên Tuyết Sơn không dám lộ mặt ra, rồi sai ngươi ra ngoài để dò la tình thế nhưng y có biết đâu làm như thế là cái tên Hoàn Vũ Tam Tuyết của y đã bị ảnh hưởng rồi..

Như Uyên vội hỏi:

- Ngươi là ai?

Ông già nhìn y một cái, rồi lạnh lùng đáp:

- Chắc sư phụ bảo bối của ngươi phải tả hình dáng của lão phu cho ngươi hay chứ. Thế ra y không nói cho ngươi biết hay sao?

Như Uyên ngăn người ra.

Ông già lại cười khi một tiếng, rồi nói tiếp:

- Hoàn Vũ Tam Tuyết ngoài sư phụ bảo bối của ngươi với Thập Phương Diêm La Khúc Tĩnh Bình ra thì còn ai?

Lúc ấy Phi Thiên Thần Long mới sực nhớ tên ma đầu cái thế đã ẩn dật lâu năm, liền cả kinh thất sắc, xen lời hỏi:

- Các hạ có phải là Thiên Khiết Cung Chúa Ô Phùng đấy không.

Ông già cười ha hả đáp:

- Không ngờ người còn nhớ được tên của lão phu...

Nói xong, y cười nhạt một tiếng, rồi trầm giọng nói tiếp:

- Những con bọ cạp của lão phu, trừ khi lão phu bắt chúng trở về thì chúng mới rời khỏi, bằng không chúng sẽ hút máu cho tới khi khô khan hết chúng mới bay trở về. Thôi được, lão phu nể mặt hai thanh bảo kiếm này...

Y chưa nói dứt, bên ngoài điện đã có một giọng âm trầm nói vọng vào:

- Người đừng có hung ác quá nổi mà tự phụ như thế nữa. Con gái quý và đồ đệ của người đã bị lão phu chế ngự rồi.

Thiên Khiết Cung Chúa nghe nói mặt biến sắc. Thân hình của y vội lướt tới chỗ thanh bảo kiếm Cự Khuyết và giơ tay ra chụp.

Nhưng bên ngoài đã có một luồng tiềm lực dẫn vào tấn công cổ tay của Thiên Khiết Cung Chúa và một ông già áo đen bịt mặt đã phi thân vào.

Cánh tay của Thiên Khiết Cung Chúa bị tiềm lực bên ngoài đẩy chéo sang bên, vì vậy thanh bảo kiếm ấy mới lọt vào tay của ông già áo đen.

Ông già áo đen bịt mặt ấy nhanh như điện chớp lấy được thanh bảo kiếm Cự Khuyết đã nhẩy tới cạnh bảo kiếm Thanh Hồng ngay. Thế là y cướp được cả hai bảo kiếm một lúc, rồi lạnh lùng nói:

- Ô Phùng chắc người đau lòng lắm phải không, nếu người biết điều mau triệu hồi những con bọ cạp kia thì may ra còn có cơ hội cho người thương thuyết bằng không, con gái và tề đồ người không sao thoát chết được.

Ô Phùng tức giận vô cùng, vội quát lớn:

- Ra là ngươi.

Ông già bịt mặt đáp:

- Phải chính lão đây. Người nên biết Khúc Tĩnh Bình này không ra tay thì thôi, bằng không thì còn ác độc hơn người nhiều. Nên ta mới biết hiệu là Thập Phương Diêm La là thế!

Ô Phùng mặt tỏ vẻ oán độc cười nhạt hỏi tiếp:

- Người vô duyên vô cớ gây thù gây oán với lão làm chi?

- Chẳng qua chỉ vì hai thanh bảo kiếm này và nói cho người biết rõ thêm chút nữa, ta phải lấy hai thanh bảo kiếm này cũng chỉ vì muốn xung hùng xung bá trên võ lâm. Ta chắc người cũng vậy thôi, võ lâm bao la như vậy, ai làm bá chủ cũng được nhưng người đó phải

có đủ tài trí mới được mọi người kính phục, người có mau đuổi xua những con bò cạp độc đi không? Chẳng lẽ người không sợ người ta chê cười hay sao?

- Bất cứ người nói gì thì nói, trước hết phải giải quyết việc trước mắt đã. Bây giờ người đã cướp được song kiếm rồi người còn muốn gì nữa.

- Người thương đưa con gái cung phải không? Người cứ yên trí quý hồ người thâu hồi những con bò cạp độc này, ta sẽ tha cho con gái người ngay.

- Người nói lấy gì làm bằng? Biết đâu ta thâu hồi những con bò cạp độc rồi mà người vẫn chưa thả con gái của ta ra. Người trong võ lâm ai chả biết người có tiếng là xảo trá, có ai tin được người đâu.

- Đúng lắm, chỉ có người mới nói ra được lời lẽ này thôi, chứ không biết nhân nghĩa gì cả.

Ô Phùng nghe nói rùng mình kinh hãi, bụng bảo dạ rằng: "Khúc Tĩnh Bình đa mưu lắm kế, mưu kế của y không những độc mà còn khéo léo lắm, khiến cho người ta mắc mưu cũng không hay. Chi bằng ta hỏi rõ dụng ý của y ra sao trước để khỏi bị mắc hãm y."

Nghĩ đoạn y liền lạnh lùng hỏi:

- Khúc Tĩnh Bình sao người không nói thẳng ý định của người ra cho ta hay có hơn không?

- Ô Phùng, không ngờ người lại thay đổi khác xưa như thế. Thôi được để ta nói thật cho người biết, bá nghiệp của võ lâm giao biển trùng trùng, một mình Khúc mỗ cũng không thể nào chiếm cứ nổi. Sao Hoàn Vũ Tam Tuyệt chúng ta không liên tay mà mưu đồ có hơn không?

Ô Phùng ngăn người ra giầy lát, rồi hỏi lại Khúc Tĩnh Bình rằng:

- Dù Ô mỗ có miễn cưỡng nhận lời chẳng nữa, nhưng còn Tuyết Sơn lão quỷ thì sao?

- Cần nhất là người!

Ô Phùng nghĩ thầm: "Lão quỷ này lợi hại thật, nếu sau này ta không giày vò cho người chí chết thì ta không sao nguôi được con giận này."

Nghĩ đoạn, y đưa mắt nhìn Như Uyên rồi lại nhìn Tĩnh Bình và nói tiếp:

- Trước hết bạn hãy thả tiểu nữ với tiểu đồ ra trước rồi hãy nói sau cũng chưa muộn. Ô Phùng ta không phải là những kẻ chịu cúi đầu cầu khẩn người như thế này bao giờ đâu.

- Thôi được ta cùng bạn đi một chuyến vậy.

Nói xong, y nhảy tới phía sau Hoa Kỳ lấy nốt hai cái bao kiếm, đưa mắt nhìn con bò cạp khổng lồ trên lưng Hoa Kỳ một cái rồi mới quay người đi ra khỏi ngoài điện luôn.

Ô Phùng theo sau Tĩnh Bình chỉ thoáng cái đã mất dạng liền

oOo

Phía đông ngôi miếu hoang trong khu rừng rậm đang có ba nam một nữ đứng ở trên sườn núi cao chót vót. Nơi đó bốn chung quanh đều có sương mù bốc lên trông rất rùng rợn. Ba nam ấy đều là những người có tuổi ngoài ba mươi mặt lạnh lùng, duy có thiếu nữ tuổi chừng hai bốn, hai mươi lăm mặt rất xinh đẹp.

Thiếu nữ ấy thở dài một tiếng, tỏ vẻ oán thán nói:

- Có lẽ cha tôi vẫn chưa giác ngộ lại còn muốn tái xuất võ lâm tác quái tác ác. Ông ta đem theo những con bò cạp khổng lồ ấy đi chắc để hại người thôi, tội nghiệp cho mẹ tôi phải chết một cách oan uổng.

Một người đàn ông đứng cạnh đáp:

- Chỉ có một mình sư muội dám nói lời này thôi. Nếu chúng tôi mà nói như thế thế nào cũng mang tội xúc phạm sư tôn. Hình phạt của sư phụ có thể nói người sắt đá cũng không sao chịu nổi. Người ta sống ở trên đời chỉ vài chục năm là cùng, nếu không làm một việc gì oanh liệt thì thật là sống cho uổng đời.

Thiếu nữ cười nhạt nói tiếp:

- Cổ nhân có câu, quân nhân tránh sao khỏi chết trên mặt trận, người làm nhiều việc bất nghĩa thế nào cũng mang họa diệt thân, chẳng lẽ mấy vị sư huynh còn không hiểu thấu ý nghĩa của lời nói ấy hay sao.

Người nọ vừa cười vừa đỡ lời:

- Thảo nào sư phụ bảo sư muội hay nghĩ quanh nghĩ quẩn, đàn bà có lòng nhân từ như vậy khó mà làm nên đại sự được.

Thiếu nữ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, rồi nói tiếp:

- Đại sự các ngươi là cái quái gì, chẳng qua là những trò đốt nhà giết người, để bị những người chính phái chê bai, chứ có hay hóm gì đâu.

Còn hai người kia chỉ tỏ vẻ lạnh lùng chứ không trả lời gì hết.

Người lên tiếng nói lắc đầu thờ dài nói tiếp:

- Nếu không hợp chuyện nói nhiều cũng vô ích. Thôi đừng nói nữa, sao sư phụ đi mãi đến giờ mà chưa về, không biết sư phụ đã lấy được song kiếm chưa. Sư phụ có võ công cái thế, muốn cướp song kiếm dễ như trở bàn tay, tại sao đến giờ nửa ngày rồi mà vẫn chưa thấy về.

Y vừa nói tới đó một tiếng cười nhạt đằng xa vọng tới. Tiếp theo đó có một luồng gió lạnh thổi tới. Không hiểu tại sao bốn người đều bị giá lạnh đến chân tay cứng đờ. Lúc ấy, chúng mới biết là đã bị người ta đánh lén nên cả bốn đều kinh hoàng vô cùng, ngẩng đầu lên nhìn thấy một cái bóng đen từ từ đi tới, dùng khăn đen bịt mắt chỉ để lộ hai mắt mà thôi, trông không khác gì sơn tinh quỷ sứ.

Người đó đứng ở chỗ cách chừng mười trượng, cười khinh một tiếng rồi hỏi:

- Sư phụ các người đã lâu không xuất hiện võ lâm, lần này xuất hiện ở Tú Xuyên, ắt phải có nguyên nhân gì, chứ không phải vì song kiếm mà tới đây đâu, phải không?

Một người trong bọn đáp:

- Chúng tôi thừa lệnh đi theo, còn không biết gì hết, lão tiền bối với chúng tôi không thù oán gì cả, sao bỗng dung lại tấn công lên như vậy, không sợ võ lâm thiên hạ chê cười hay sao. Nếu tiền bối không sợ gia sư quay trở lại thì cứ hạ độc thủ đi.

Người bịt mắt cười khi nói tiếp:

- Năm xưa lệnh sư hai bàn tay dính đầy máu hôi, có không biết bao nhiêu cao thủ của võ lâm bị y giết chết. Lối đánh lén này cũng là do y sáng chế ra, lão phu chỉ bắt chước đó thôi. Các người hãy tạm đứng ở đây một lát, để lão phu gặp lệnh sư đã rồi hãy nói chuyện sau.

Nói xong, y ngấm thiếu nữ một hồi, rồi nói tiếp:

- Ô, thế ra cô bé này là con gái của Ô Phùng đây, hay lắm, hay lắm.

Nói xong y tung mình đi luôn nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã mất dạng.

Thiếu nữ nọ đưa mắt nhìn ba người kia, mồm mấp má định nói nhưng lại thôi.

Nàng bỗng u oán thờ dài một tiếng nước mắt nhỏ ra như mưa ngay.

Đại hán đứng bên trái cũng thờ dài một tiếng và hỏi:

- Sư muội khóc làm chi, lão quỷ ấy thế nào cũng bị báo ứng cho mà xem.

Thiếu nữ khẽ lắc đầu, nói tiếp:

- Đó là sự nghiệp oanh liệt mà các người đã nói phải không? Hừ, giờ những trò thủ đoạn ác độc ra giết hại người để cầu lấy cái tiếng hung ác nhất thời phải không?

Bỗng có một cái bóng đen phi tới, nhanh như một luồng gió giơ tay ra cắp thiếu nữ ấy vào ngang hông rồi đi luôn. Chỉ thoáng cái đã mất dạng trong rừng u ám kia liền.

Thiếu nữ bị người bắt cóc đi, hai tai chỉ nghe thấy tiếng gió kêu ù ù. Thoạt tiên nàng kinh hoảng, sau mới thấy mình bị người đàn ông ôm chặt vào lòng, hổ thẹn và tức giận muốn kháng cự, nhưng khốn nỗi bị người ta điểm huyết rồi. Nàng hổ thẹn quá hóa giận quát bảo:

- Có mau đặt cô nương xuống không? Người muốn làm gì thế?

Người đó lớn tiếng đáp:

- Cô nương khỏi lo âu, tại hạ không có ác ý gì đâu, cô nương bị Âm Phong Chế Huyết Thủ Pháp của Khúc Tĩnh Bình điểm trúng, nếu không kịp thời giải cứu ngay, sau này thế nào cũng còn dư độc di hại vô cùng.

Nói xong, chàng ta đặt thiếu nữ ngồi lên trên một tảng đá.

Lúc ấy, thiếu nữ mới thấy chàng là một thiếu niên đẹp trai. Nàng hổ thẹn vô cùng, hai má đỏ bừng, quay mặt nhìn đi nơi khác.

Thiếu niên nọ lại nói tiếp:

- Cô nương này, vừa rồi tại hạ đã nghe rõ những lời nói của ba vị sư huynh cô nương, đủ thấy cô nương là người hiền lành lương thiện như thế nào, không khác gì một hoa sen trồng ở đất bùn mà không dính bùn. Lát nữa Khúc Tĩnh Bình thế nào cũng lấy cô nương để uy hiếp lệnh tôn cho nên tại hạ mới cứu cô nương ra đây để Khúc Tĩnh Bình không giờ được trò uy hiếp ra nữa. Như thế lệnh tôn mới ung dung đối địch được.

Thiếu nữ u oán thở dài một tiếng, rồi hỏi tiếp:

- Chẳng hay thiếu hiệp có biết cha tôi là ai không?

- Lệnh tôn là Thiên Khiết Cung Chúa Ô Phùng, một trong Hoàn Vũ Tam Tuyệt ai mà chả hay biết.

- Nhưng tiếc thay thiếu hiệp chưa biết cha tôi là người ác độc nham hiểm như thế nào rồi và đã giết bao nhiêu người rồi. Chi bằng để cho Tĩnh Bình uy hiếp ông ta, như vậy ông ta

mới bớt kiêu ngạo, bằng không sau này còn không biết bao nhiêu người bị ông ta giết hại nữa.

Người trên thiên hạ ai chả có cha mẹ nhưng không hiểu sao tôi lại không ưa ông ta đến như thế?

- Cô nương nói rất có lý, nhưng cô nương có biết, nếu nhất đáng cô nương bị Tỉnh Bình kiếm chế thì sẽ bị y cướp mất trinh tiết và còn làm cho đau khổ không thể tưởng tượng được.

Thiếu nữ nghe thấy chàng ta nói như vậy, giật mình kinh hãi, vội hỏi lại gã:

- Có thật không?
- Tại hạ nói dối cô nương làm chi.
- Chẳng hay quý tính đại danh là gì?
- Tại hạ Lạc Dương, còn cô nương?
- Tôi là Ô Ngọc Trân.

Nhân lúc Ngọc Trân nói chuyện, Lạc Dương nhanh tay đề luôn vào Bách hối huyết trên đầu Ngọc Trân.

Ngọc Trân liền cảm thấy một luồng hơi nóng từ trên đỉnh đầu dồn xuống, chạy tới Lôi Cung Tỳ Phủ và vận hành bách huyết để chịu vô cùng. Một lát sau, nàng đã thấy chân tay cử động được rồi, Lạc Dương rút bàn tay phải ra và nói tiếp:

- Cô nương bây giờ có thể đạo khí thổ nạp khiến chân khí chuyển vận tự do được rồi và cũng có thể đi lại được, một lát nữa thế nào Tỉnh Bình với lệnh tôn cũng đi khắp nơi tìm kiếm cô nương. Cô nương đừng có lên tiếng cho họ biết.

Ngọc Trân gật đầu nhắm mắt vận hơi điều thức.

Lạc Dương khoanh tay đứng nhìn lên trời, trong lòng bồn khoăn vô cùng.

Đức Luân đã cầm song kiếm đem về Lu Toàn Cốc, Lạc Dương không biết hiện giờ Tố Lan các người ra sao, trong lòng nhớ nhung mới buồn rất thở dài một tiếng, nghĩ lại chuyện cũ, việc gì cũng hiện ra trước mặt như những bức tranh vậy. Chàng nhận thấy trách nhiệm của mình còn nặng nề lắm, hơn nữa thù lớn chưa trả xong nên nước mắt nhỏ ra lúc nào không hay.

Đột nhiên nghe hai tiếng rú rất đinh tai. Lạc Dương đang ngẫm nghĩ bị tiếng rú ấy làm cho giật mình. Chàng cho hai người ẩn núp rất bí mật, trong một khe núi cây cối um tùm, không sợ song hung tìm tới.

Chàng bỗng thấy Ngọc Trân tung mình nhảy lên, vội gọi:

- Ô cô nương...

Ngọc Trân lắc đầu mỉm cười đáp:

- Tôi hoàn toàn khỏi rồi. Trong hai tiếng rú vừa rồi, có một tiếng là của cha tôi nên tôi muốn ra ngoài nhòm ngó xem Khúc lão ma với cha tôi định làm gì.

Lạc Dương thở dài một tiếng hỏi lại:

- Cô nương đi ra như vậy, có khác gì là đâm đầu vào lưới không?

Ngọc Trân gượng cười đáp:

- Tôi biết nếu không có tôi ở cạnh, cha tôi sẽ làm nhiều điều tàn ác bất nhân.

- Nếu vậy cô nương có cách gì khiến lệnh tôn miễn làm những việc tàn ác ấy không?

- Tuy tôi không có cách gì hết, nhưng cha tôi rất nể tôi, có mẹ tôi ở đó ông ta làm việc xấu thế nào cũng phải giấu giếm và lén lút. Từ khi mẹ tôi chết, cha tôi như được sổ lồng, từ đó đến giờ không còn ai cai quản nữa.

- Như vậy cô nương không còn cách gì khuyên bảo lệnh tôn hay sao?

- Vẫn biết tôi không có cách làm gì cho cha tôi đừng làm những việc tàn ác ấy, nhưng có tôi ở cạnh khuyên bảo còn hơn là không?

- Cô nương muốn làm như vậy, tại hạ không dám khuyên ngăn, nhưng theo tại hạ thì cô nương hãy tạm lánh mặt để chờ tôi giở một kế nhỏ ra làm cho lệnh tôn hối cải hướng thiện đã.

Ngọc Trân có vẻ hớn hờ vội hỏi:

- Có thật không?

- Xưa nay tại hạ không bao giờ nói dối ai cả.

Tiếng rú quái dị và chọc tai kia nổi lên. Lạc Dương đưa tay ra nắm lấy cổ tay của Ngọc Trân và nói tiếp:

- Tôi với cô nương đi ra ngoài đó xem sao.

Nói xong, chàng dắt Ngọc Trân đi luôn. Hai người đứng trên một tầng đá cao hàng trăm trượng nhìn xuống bên dưới. Thấy có hai cái bóng người phi tới. Hai người đó là Ô Phùng và Khúc Tĩnh Bình.

Khi tới chỗ dưới tảng đá của Ngọc Trân và Lạc Dương đứng, Ô Phùng liền cười nhạt một tiếng, mặt lộ sát khí, nhìn thẳng vào mặt Tĩnh Bình và quát hỏi:

- Khúc lão quỷ, tại sao không thấy con gái của lão, rõ ràng ngươi đã giở trò quỷ quái. Ngươi biết Ô Phùng ta với ngươi tên tuổi ngang nhau, võ công cũng không ai hơn ai kém. Ngày hôm nay, nếu ngươi không kiếm ra được con gái của lão thì... hừ ngươi sẽ khổ với ta.

Tĩnh Bình tìm mãi không thấy Ngọc Trân cũng kêu khổ thầm và trầm giọng:

- Rõ ràng con của bạn bị người bắt cóc đi, chứ có việc gì đến Khúc mỡ đầu.

- Nếu ngươi không điếm huyết trộm thì khi nào tiểu nữ lại chịu để yên cho người ta bắt đi như thế. Lời thoái thác của ngươi thật vô lý và cũng khi người quá nổi.

Nói xong, y xông lên tấn công Tĩnh Bình hai chưởng luôn.

Chưởng phong của y mạnh khôn tả và cũng huyền ảo vô cùng.

Tĩnh Bình đã sớm phòng bị đối phương trở mặt nên tay tra song bảo kiếm, dùng hữu chưởng đỡ chưởng thế của đối phương.

Hai người đều khét tiếng hung ác nhất thời, võ công trác tuyệt đứng đầu hắc đạo quần tà, chưởng thức của chúng cũng kỳ ảo khôn lường. Nhất là nội lực lại thâm hậu vô cùng nên chàng càng đấu càng mạnh, chưởng phong càng kêu như sấm động. Cát dưới chân bay mù mịt. Dưới ánh trăng mờ mờ không sao phân biệt ra được ai Tĩnh Bình, ai là Ô Phùng hết.

Cao thủ đấu với nhau trong nháy mắt đã có thể phân biệt được thắng bại sống chết ngay. Nhưng cả hai công lực ngang nhau nên trận đấu mới kéo dài được như vậy.

Lạc Dương với Ngọc Trân đứng ở trong một bụi rậm cách trận đấu chừng hơn năm trượng dòm ngó. Tuy thế võ của hai lão tà nhanh kỳ lạ nhưng mắt của Lạc Dương rất sắc bén trông thấy rõ ràng lắm. Thế võ ảo diệu của song hung có thể nói dung hợp tất cả những thế võ công kỳ lạ của thiên hạ mà thành, càng xem càng khoái chí vì không có một thế võ nào của song hung là lọt được qua mắt chàng cả, vì vậy mà chàng càng xem càng ngăn người ra.

Còn Ngọc Trân càng lo âu, chỉ sợ cha mình bị thua đối phương. Đột nhiên, hai người song hung, mỗi người mỗi chân nhảy sang một bên đứng cách nhau hơn trượng và thấy trên vai của Tĩnh Bình đã có một con bò cạp khổng lồ bám chắc rồi. Còn Ô Phùng thì cười lầm lì và nói:

- Khúc lão quỷ, tuy ngươi kịp thời phong bế huyết đạo và da thịt của ngươi đã vận cứng như gang thép thật nhưng ngươi nên biết nọc độc của con bò cạp của ta độc vô cùng,

nó đã nằm ở trong da thịt thể nào cũng vào trong huyết mạch, hễ người sơ suất một chút là nó chạy theo vào trong tim ngay, lúc đó người sẽ biết nó lợi hại như thế nào.

Tinh Bình trầm giọng đáp:

- Lão già họ Ô kia, người đừng có đắc chí vội, hai mươi bốn chiếc đoạt hồn trâm của Khúc mỗ đã cắm vào hai mươi bốn huyết đạo của người rồi, chất độc của những trâm ấy, bất cứ lúc nào cũng có thể chạy vào nội phủ của người. Nếu người không tin thì cứ vận khí xem biết liền.

Ô Phùng nghe nói ngẩn người ra mặt tỏ vẻ không tin, nhưng lại không dám không tin, liền vận khí thử xem trong người có gì khác lạ không.

Đột nhiên, Ô Phùng biến sắc mặt, hai mắt lộ hung quang, nhìn thẳng vào hai mắt của Tinh Bình.

Tinh Bình thấy vậy, ngẩng mặt lên trời cười ha hả. Tiếng cười của y làm rung động cả sơn cốc và làm cho tai mọi người hầu như bị điếc vậy.

Ô Phùng cứ sầm mặt lại chẳng nói chẳng rằng. Ngọc Trân thấy vậy càng lo âu thêm, khẽ nói:

- Nguy tai, cha tôi trúng phải trâm độc rồi, biết làm sao bây giờ đây?

Lạc Dương khẽ khuyên nàng rằng:

- Cô nương chớ lo, lưỡng hùng tương tranh làm gì có chuyện bị thương dễ dàng như thế, chắc bên trong còn có bí ẩn gì đây.

Quả nhiên Tinh Bình cười một hồi rồi quát lớn:

- Lão già họ Ô kia, người đã mắc hỡm rồi, người không vận khí thì không sao, người vận khí một cái thì đoạt hồn trâm nó đã vào trong người rồi. Người phải biết đoạt hồn trâm là ám khí độc đáo của Khúc mỗ lợi hại khôn tả. Người công lực càng cao siêu bao nhiêu thì bị hại càng nặng bấy nhiêu.

Y vừa nói, mặt vừa tỏ vẻ đắc chí khôn tả và hình như y không sợ hãi gì con bọ cạp đang đậu trên vai vậy.

Ô Phùng yên lặng giầy lát, bỗng lạnh lùng nói tiếp:

- Khúc Tinh Bình, người đừng tưởng Ô mỗ phải cầu khẩn người đâu, cùng lắm cả hai đều bị thương, cùng tận diệt là cùng nhưng tiếc thay người đã quên một việc tối quan trọng.

Tinh Bình thấy Ô Phùng nói như vậy, ngẩn người ra hỏi lại:

- Khúc mỗ đã quên việc gì nào?

Ô Phùng cười, lầm lì đáp:

- Bây giờ ngươi là một tên tà ma bị tất cả các giới trong võ lâm chú ý nhất, vì ngươi có ý muốn làm bá chủ giang hồ, không ngờ công việc của ngươi chưa hoàn thành đã bị Ô mỗ kiểm chế, thử xem ngươi còn mặt mũi nào đi gặp các đồng đạo nữa. Trái lại Ô mỗ khác hẳn ngươi, tuy chết vẫn còn vinh quang là đã được tiếng tiêu diệt một tên đại ác của thiên hạ và được đồng đạo kính ngưỡng.

Tinh Bình nghe thấy Ô Phùng nói như vậy, đầu óc bối rối khôn tả, bụng bảo dạ rằng: "Lời nói của y rất phải, công việc làm bá chủ của võ lâm chưa xong mà ta đã gây cho một kẻ địch mạnh như vậy thật không nên, nhưng khi nào Khúc mỗ lại chịu để cho con bò cạp của y kiểm chế nổi."

Nghĩ đoạn y tỏ vẻ chán chừ.

Hình như Ô Phùng đã biết rõ ý của Tinh Bình rồi liền rừ lên một tiếng rất đĩnh tai.

Tinh Bình bỗng cảm thấy nơi mạch môn ở phía sau lưng bị đau nhức thấu tận xương tủy, bắt buộc y phải khẽ rên một tiếng, mình mẩy chân tay run lẩy bẩy mấy cái.

Ô Phùng lại trợn mắt nhìn thẳng vào mặt Tinh Bình, cười khinh nói tiếp:

- Ta biết ngươi không tin con bò cạp khổng lồ của ta có thể kiểm chế được ngươi, ngươi phải biết đuôi nó có gắn một miếng sắt lạnh, rất cứng rắn và sắc bén khôn tả, nó có thể phá tất cả các cương khí hộ thân, đồng thời nọc độc của nó đã chạy vào trong thân người, thuốc gì chữa cũng không khỏi, dần dần xương thịt thối nát mà chết, chỉ có thuốc giải độc đao của Ô mỗ mới giải được thôi.

Nói xong, ông ta ngẩng mặt lên trời cười như điên như khùng.

Có miếng vải che mặt, nên người ta không trông thấy sắc mặt của Tinh Bình ra sao, nhưng thấy hai chân y run lẩy bẩy, cũng đủ biết trong lòng y hoảng sợ như thế nào rồi.

Một lát sau Tinh Bình khẽ cười một tiếng và nói tiếp:

- Khúc mỗ đã sớm nói rồi, hai chúng ta hợp thì có lợi, chia rẽ nhau thế nào cũng bị thất bại cả, câu chuyện tối nay mà đồn ra bên ngoài chưa chắc bạn đã được vẻ vang chút nào.

Ô Phùng mặt vẫn tỏ vẻ đắc chí, cười khinh đáp:

- Tinh thể bắt buộc, bạn không thay tâm đổi tính không được. Thôi được Ô mỗ hiện giờ có ba điều kiện, bạn nhận hay không thì tùy nơi bạn.

Tinh Bình cau mày lại hỏi:

- Ô huynh có điều kiện gì xin nói ra để Khúc mỗ chằm chước nghĩ xem?

Ô Phùng cười nhạt đáp:

- Điều kiện thứ nhất, việc tiểu nữ mất tích là do bạn mà nên, vậy hạn trong ba tháng bạn phải tìm cho ra tung tích của tiểu nữ và cứu nó đem về cho Ô mỗ nhưng phải bình yên vô sự mới được, bằng không đừng trách Ô mỗ sao trở mặt.

Tuy Tinh Bình cảm thấy việc này rất khó xử nhưng y đã nghĩ ra một kế khác và ba tháng sau cũng đủ để cho y làm kinh thiên động địa, khiến cả võ lâm chấn động rồi. Lúc ấy Ô Phùng bị sa lầy rồi, muốn rút chân lên cũng không kịp nữa cho nên y nhận lời ngay. Ô Phùng lại nói tiếp:

- Việc thứ hai bất cứ việc ta hay việc nhỏ, bạn cũng phải bàn với Ô mỗ trước rồi mới được tiến hành.

Tinh Bình vừa cười vừa đáp:

- Việc này Khúc mỗ rất tán thành, không cần Ô huynh phải nói nhiều.

- Sau khi công việc đã thành chúng ta chia nhau ra điều khiển võ lâm, nếu việc gì không được hai chúng ta đồng ý thì lệnh đó có phát ra cũng không công hiệu.

- Việc gì mỗ cũng nghe theo hết, vậy Ô huynh còn nói gì nữa không.

Ô Phùng cười nhạt một tiếng đi tới phía sau Tinh Bình giơ năm ngón tay ra nhanh như điện chớp chớp con bò cạp lên rồi cười lầm lì và nói tiếp:

- Người không có ý hại hổ, nhưng hổ có lòng vô người, bạn với mỗ ai cũng không tin ai cả, tuy mỗ đã bắt con bò cạp lên rồi nhưng ở mạch môn huyết của bạn vẫn còn dính cái nọc con bò cạp.

Tinh Bình cũng biết đối phương thế nào cũng làm trò gì để đề phòng mình nên y tức hận Ô Phùng vô cùng, nhưng cố ý làm ra vẻ đàng hoàng mỉm cười đáp:

- Ô huynh chớ có quên hai mươi bốn mũi kim đoạt hồn trâm của mỗ, tại sao chúng ta không thành thật đối với nhau, như vậy thì làm thế nào gây nên đại sự được.

- Bạn được xưng là Nhất Tuyệt của Hoàn Vũ không những nội ngoại võ công đã luyện tới mức tuyệt đỉnh mà về mưu trí cùng tâm địa ác độc cũng tuyệt đỉnh hơn người, nên mới

được người ta ban cho biệt hiệu như vậy, bên ngoài của bạn tuy rất đường hoàng, như trong thâm tâm của bạn, lúc nào cũng muốn giết chết Ô mỡ mới hả dạ.

- Đầu có, cái cũng vô ích, thức đêm mới biết đêm dài, phải ở với nhau lâu mới biết lòng nhau được, đến lúc đó Ô huynh mới biết Khúc mỡ đối với Ô huynh như thế nào.

- Nếu vậy thì hay lắm, bạn được hai thanh bảo kiếm, trước hết hãy chia một thanh cho đệ đã.

Tĩnh Bình không chần chừ chia ngay thanh bảo kiếm Thanh Hồng cho Ô Phùng.

Cầm lấy thanh bảo kiếm, dùng hai ngón tay bấm chốt, Ô Phùng đang định rút kiếm ra xem xét, thì ở đằng xa có tiếng người niệm Phật hiệu vọng tới.

Lưỡng tà nghe thấy tiếng Phật hiệu đó đều ngẩn người ra nhìn lên thì thấy một tăng nhân, râu tóc bạc phơ đi tới nhanh như gió.

Chỉ trong nháy mắt lão hòa thượng đã tới chỗ cách hai người hơn trượng ngừng chân lại và chăm chú nhìn vào hai thanh bảo kiếm chấp tay vái chào và hỏi:

- Dám hỏi hai vị thí chủ hai thanh bảo kiếm ở trong tay hai vị là bảo kiếm gì thế?

Ô Phùng quắc mắt trầm giọng hỏi:

- Hòa thượng tu ở chùa nào thế?

Lão hòa thượng chấp tay chào đáp:

- Lão tăng là Pháp Bồn của chùa Thiếu Lâm.

Ô Phùng cười nhạt hỏi tiếp:

- Có phải hòa thượng tưởng song kiếm này của anh em mỡ là lấy trộm của chùa Thiếu Lâm hay sao?

Pháp Bồn đáp:

- Lão tăng không dám nói như thế, vật nào cũng có chủ riêng của nó, chỉ mong cho biết lai lịch của hai thanh kiếm này thôi.

Ô Phùng nhìn Tĩnh Bình một cái và trả lời tiếp:

- Nghe người ta đồn, chư tăng của Thiếu Lâm hay thị tài hà hiếp người, hay can thiệp việc của thiên hạ, ngày hôm nay mỡ mới chứng thật lời đồn đại đó là phải.

Nói xong, y rút kiếm ra khỏi bao, múa kiếm tấn công luôn.

Kiểm thế của y vừa theo tay đưa ra, đã có một luồng hơi lạnh lẩn át sang bên của đối phương và mũi kiếm của y chuyên nhằm những yếu huyệt quan trọng của Pháp Bốn đại sư mà tấn công, thật là lợi hại khôn tả.

Pháp Bốn đại sư không biết hai người này là Tỉnh Bình và Ô Phùng bằng không ông ta cũng không dám đường đột như thế. Bây giờ đột nhiên thấy Ô Phùng ra tay kiếm thanh nhanh như điện, lão hòa thượng mới cả kinh một mặt niệm A di đà Phật, rồi múa song chưởng giờ Vô Tướng Kim Cương Chưởng tuyệt học của Thiếu Lâm ra.

Chưởng lực âm nhu của lão hòa thượng đẩy kiếm thế của Ô Phùng ra ngoài xa hơn thước nhưng kiếm của đối phương lại ở bốn phương tấn công tới liên miên bất tuyệt rồi.

Nội gia kiếm học của Ô Phùng đã luyện tới xuất thần nhập hóa, thân pháp lại nhanh, kiếm thế biến ảo vô cùng, thanh Thanh Hồng kiếm của y bị rung động và bỗng một cái, lưỡi kiếm của y bỗng biến thành trăm nghìn bóng kiếm bay vây chặt lấy thân hình của Pháp Bốn đại sư.

Pháp Bốn đại sư không hổ thẹn là cao tăng của Thiếu Lâm, lão luyện và trầm tĩnh, gỡ hết pho Vô Tướng Kim Cương Chưởng ra chống đỡ vừa đấu, bụng vừa nghĩ thầm: "Không hiểu lai lịch của hai quái nhân này là ai? Và hình như kiếm ở trong tay của địch đây không phải là thanh Thanh Hồng kiếm."

Chỉ trong nháy mắt đôi bên đã đấu được mười mấy hiệp. Ô Phùng đột nhiên thay đổi thủ pháp, bóng kiếm biến thành muôn vạn ảo ảnh cứ lẩn át đại sư dần. Quả nhiên Pháp Bốn đại sư càng thấy áp lực của đối phương càng mạnh hơn trước, khiến chưởng pháp của mình đã chậm và tản mát dần.

Ô Phùng nói với Tỉnh Bình rằng:

- Huynh thử xem kiếm pháp của đệ có hơn được Thất Xảo Mê Hồn và Chân Tiên Bát Kiếm của Nga Mi không?

Tỉnh Bình đáp:

- Kiếm pháp của huynh hơn nhiều.

Ô Phùng bỗng cười khi một tiếng, kiếm pháp của y càng nhanh hơn trước mồm thì quát hỏi:

- Pháp Bốn người còn không thúc thủ chịu để cho ta đâm chém hay sao?

Lúc ấy đại sư đã toát mồ hôi như mưa, lẳng lặng không nói năng gì cả, chỉ dụng tâm đỡ những kiếm pháp của đối phương thôi.

Ô Phùng đang đắc chí, thấy sắp thắng đến nơi thì bỗng có một tiềm lực vô hình hút chặt lấy thân kiếm. Y kinh ngạc vô cùng, quát lớn một tiếng dồn hết chân lực vào thân kiếm để đẩy ra. Quả nhiên sức hút đó đã tiêu tán nhưng thân hình của đại sư bỗng bắn ra ngoài xa mười mấy trượng.

Thân hình của Pháp Bồn bị một sức lực đẩy đi, chứ không phải là bốn thân ông ta nhảy được như thế. Hai tên hung tà thấy vậy đều ngạc nhiên vô cùng? Và chỉ thoáng cái thân hình của Pháp Bồn đã mất dạng trong bóng tối liền.

Ô Phùng thu thế kiếm lại, bỗng trên không có một tờ giấy trắng bay phất phơ xuống, tung mình nhảy lên chộp tờ giấy đó. Thấy giấy có viết chữ như sau:

“Người giỏi còn có người giỏi hơn.

Kẻ ác lại có kẻ khác giỏi hơn.

Cổ nhân đã dạy: “Vỏ quýt dày có móng tay nhọn”, không sai chút nào và khi thú dữ hết thì chủ nhân giết đến chó săn ngay.”

Song tà đọc xong tờ giấy ấy đều rùng mình kinh hãi, toát mồ hôi lạnh ra không nói nửa lời.

- o O o -